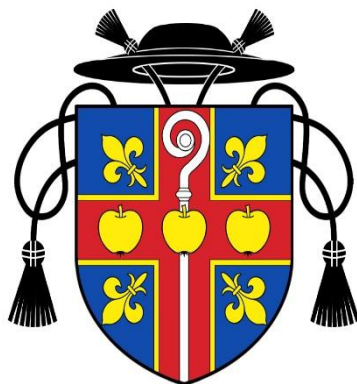

Farní list 106

Římskokatolické farnosti Nížkov

Motto:

*„Máte zatvrzelé srdce?“
(Mk 8, 17)*

Beseda o misiích

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před Tebe celý dnešní den a ve spojení s Tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, Ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o Tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů pro tento měsíc:

Březen 2019:

- ***Evangelizační úmysl:** Za křesťanská společenství, zejména ta, které jsou vystavena pronásledování, aby zakoušela Kristovu blízkost a jejich práva byla uznána.*
- ***Národní úmysl:** Ať dokážeme milovat bližního po vzoru lásky Boží, která je ochotna obětovat se až do krajnosti.*
- ***Farní úmysl:** Za děti, které se připravují na 1. sv. přijímání a jejich rodiny.*

Anděl Páně...

Slovo kněze

Milí farníci,

na 6. března letos připadá Popeleční středa. Dovolte mi, proto prosím, krátké zamyšlení nad postní dobou.

Proč se postíme?

Asi je dobré si připomenout, že když se postíme, děláme to většinou ne proto, abychom byli štíhlejší (i když někdy ano), ani ne jenom proto, že nám to nařizuje či doporučuje církev. Děláme to především proto, abychom byli silnější a svobodnější, abychom byli Bohu blíže. Abychom měli *větší radost ze zakoušení Božího milosrdenství.*

Vzorem k tomu nám může být náš Pán a Spasitel. Po svém čtyřicetidenním postu byl sice zesláblý na těle, ale přesto dokázal

odrazit ta největší pokušení. My jsme na rozdíl od něj hříšní, takže bychom asi tolik úspěšní jako On nebyli. Tento příběh však ukazuje, že správně pochopený půst je i pro nás cestou k větší pokoře, k větší svobodě od různých model a pokušení, k větší věrnosti Bohu, k větší otevřenosti vůči vanutí Ducha svatého.

Modlou se pro člověka může stát jídlo. Člověk se může stát na jídle tak či onak závislý. Někdo třeba na sladkostech, někdo na jídle vůbec. Půst v oblasti jídla nám tak pomáhá – s pomocí Boží – mít i v této oblasti pevnější vůli.

Půst jako čas pro Boha

Ježíšův půst na poušti ale nebyl jenom omezením se od jídla: On byl na poušti také v ústraní od lidí – a tím pádem měl také více času na *naslouchání svému (a našemu) Otci*. Na to bychom neměli zapomínat: součástí křesťanského postu by mělo být také naslouchání Bohu. A nejde jenom o prožívání křížových cest, ale vztah otevřenosti k evangeliu a Božímu slovu vůbec. Snad bychom si tedy mohli do našich postních plánů zabudovat to, že budeme Bohu naslouchat alespoň pár minut denně navíc.

Od Božího slova nás odvádějí nejen různá slova zlá, ale i spousta slov planých, nedůležitých. V dnešní digitální době jsme *zahlceni informacemi* a mnohdy s nimi neumíme zacházet. Včera jsem shlédł jednu diskusi o výchově a prý dnes odborníci odhadují, že desetina až pětina dětí školního věku je *závislá* na komunikačních technologiích. Je to paradox: máme spoustu přístrojů, které nám mají pomáhat komunikovat, a přitom spolu lidé mluví čím dál méně. Ještě si pamatuji, jak se asi před třiceti lety říkalo, jak nám počítače ušetří čas, jak na sebe budou mít lidé díky nim více času jeden na druhého a jak selepší komunikace a vztahy mezi lidmi. Zdá se, že opak se stal pravdou. Autoři těchto předpovědí zanedbali důležitý faktor, o kterém možná ani nevěděli nebo neslyšeli: pokušení a hřích.

Proti pokušení a hříchu ale máme protizbraň: Boží slovo a Boží milosrdenství. Obojí pak v osobě Božího syna Ježíše Krista, který nás přišel zachránit odpuštěním hříchů skrze svůj kříž a zmrtvýchvstání.

A určitý, řekněme doplňkový, ale zároveň nezastupitelný význam mají i naše kající skutky, které nám pomáhají, abychom se dokázali v síle Ducha svatého účinněji pokušením postavit, abychom zůstali věrní Bohu i sami sobě. My, kteří digitální technologie užíváme, zkusme si proto tento půst naplánovat třeba to, že budeme navštěvovat virtuální svět střídměji. Když se nám to podaří, zůstane nám více času na svět reálný, na naše blízké i na Boha. Na našeho Otce a Stvořitele, na našeho Spasitele, na Utěšitele Ducha svatého. To určitě stojí za to.

Modlitba, půst a almužna

Mezi kající skutky ale nepatří jen půst neboli sebezápor. Patří mezi ně také *almužna a modlitba*. Teprve tato *trojice kajících skutků* je silnou zbraní v duchovním boji. Zbraní, jejíž síla nepochází jenom z nás, ale především od Boha. Pamatujme tedy na štědrost vůči lidem nějak potřebným a na to, abychom si na nejvyšší příčku žebříčku svých priorit podle Ježíšova vzoru dávali modlitbu – rozhovor s Bohem.

Pána Ježíše vyvedl po křtu v Jordánu Duch svatý na poušť a tam se postil. *Prosme tedy Ducha svatého*, aby se stal i našim průvodcem postní dobou.

P. Zdeněk Sedlák

Akce, události, nabídky, upozornění

- ⇒ 1. 3. (pátek) pastorence nemocných (Nížkov); od 16:30 tichá adorace a sv. smíření
- ⇒ 6. 3. Popeleční středa; při mši sv. udělování popelce
- ⇒ 7. 3. (čtvrtek) pastorence nemocných (Buková); od 17 hod. adorace za nová kněžská a řeholní povolání
- ⇒ 8. 3. (pátek) pastorence nemocných (Poděšín + Sirákov); od 17 hod. křížová cesta (vedená muži), křížová cesta dále každou neděli a pátek od 17 hod.
- ⇒ 10. 3. (sobota) od 15 hod. misijní klubko
- ⇒ 24. 3. (neděle) sbírka na pojištění kostelů ad. církevních budov
- ⇒ 30. 3. (sobota) od 14 hod. duchovní obnova s P. Janem Ladislavem Novákem, v 17:00 mše sv.

- ⇒ 31. 3. změna středoevropského času na letní (noc o hodinu kratší!);
- termín pro podání přihlášek k bakalářskému kombinovanému (tzv. dálkovému) studiu oboru Náboženská výchova na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové (viz též www.uhk.cz);
 - rovněž termín pro podání přihlášek k dennímu studiu oborů Katolická teologie, Dějiny evropské kultury a Dějiny křesťanského umění a dálkovému studiu oborů Teologické nauky (zaměřeno mj. na katechezi ve farnostech) a Aplikovaná etika na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy (viz též www.ktf.cuni.cz)

Výhled:

- ⇒ 13. 4. (sobota) Diecézní setkání mládeže Hradec Králové
- ⇒ 14. 4. (Květná neděle) – odpoledne rozšířená příležitost ke svátosti smíření
- ⇒ 18. 4. (Zelený čtvrtek) – večer mše sv. na památku Večeře Páně
- ⇒ 19. 4. (Velký pátek) – den přísného postu; Velkopáteční obřady
- ⇒ 20. 4. (Bílá sobota) – adorace, večer vigilie Zmrtvýchvstání Páně
- ⇒ 21. 4. (Neděle Zmrtvýchvstání Páně) – obvyklý nedělní pořad mší sv.
- ⇒ 5. 5. (3. neděle velikonoční) – nízkovská pouť

❖ **Úklid fary:** 2. 3. Sobotková Monika, 23. 3. Bruknerová Alena

Změny vyhrazeny

Okénko (nejen) pro mládež

Obavy

Lidský život je plný obav a napětí, s nimiž si často nevíme rady. Jedni si v takových chvílích zoufají, zatímco druzí pozvedají svůj zrak k nebi a prosí o pomoc.

Cítíš-li smutek, máš-li dojem, že tvůj život postrádá smysl a je prázdný, uvažuj nad tím, co ti Pán říká:

*Na maličkou chvílku jsem tě opustil,
avšak s velkým slitováním se tě znovu ujmu.
Ve výbuchu hněvu jsem skryl na chvíli před tebou svou tvář,
ve věčné lásce se však nad tebou slituji
- pravil Hospodin, tvůj vykupitel.*

*I kdyby hory ustoupily
a pahorky kolísaly,
má láska od tebe neustoupí.*

(Elias Vella: Uzdrav mě, Pane)

Okénko (nejen) pro seniory

Zítřka by již mohlo být pozdě

Jeden člověk, jenž hledal radu, přišel k mistru Ekehardovi, mnichu ze St. Gallen a duchovnímu básníku (909-973), s dotazem, který člověk je nejdůležitější, která hodina je nejdůležitější a který skutek v životě je nejdůležitější.

Mistr Ekehard na to odpověděl:

"Nejdůležitější člověk je ten, který stojí nyní před tebou, nejdůležitější hodina je nynější hodina a nejdůležitější skutek je skutek lásky, který můžeš nyní vykonat. Zítřka by již mohlo být pozdě".

podle knihy Phila Bosmansse Štěstí je v tobě

Čas, který ti byl dán k žití...

*Čas, který ti byl dán k žití,
je přesně vymezen,
a jestliže ho nevyužiješ
k dosažení pokoje,
uplyne, a ty uplyneš s ním,
a už ho vícrát
nebudeš moci využít.*

(Marcus Aurelius)

Nejintenzívnější forma života se jmenuje láska.

(Gerhard Uhlenbruck)

Směr našeho života je správný jen tehdy, když jeho cílem je Bůh.

(Friedrich Wetter)

zdroj: www.vira.cz

Zpracovala Jana Vosmeková

Vzpomínka na P. Jana Mokrého

Dne 12. března 2011 zemřel pan farář Jan Mokrý, narodil se 4. 8. 1923. Chtěli bychom si nyní tohoto mimořádného muže připomenout, a to prostřednictvím jeho kázání z roku 1987, které pronesl v Jablonném nad Orlicí.

S požadavky dnešního evangelia se těžko smiřuje i mnohé křesťanské srdce. Dobře smýšlející křesťan přijímá snadno nauku, že nesmí bližním ubližovat, ohrožovat je, zraňovat, nebo dokonce je zabít. Tohle nám je jasné – ovšem, pokud se to týká bližního, který je dobrý, nebo alespoň takový, že nám nikdy neublížil. Není nám to však už tak jasné, když jde o člověka zlého, který se k nám chová nepřátelsky. Zde si třeba i mnohý z nás myslí, že všechno má své meze – i láska k bližním.

Jak se na to díval Ježíš Kristus, jehož učedníky a vyznavači jsme se stali? V evangeliu jsme četli: „Slyšeli jste, že bylo řečeno – miluj svého bližního a měj v nenávisti svého nepřítele! Ale já vám říkám – milujte i své nepřátele a modlete se za ty, kteří vás pronásledují. Tak budete dětmi nebeského Otce, neboť on dává vycházet slunci pro dobré i zlé, a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Tak to řekl Pán Ježíš, ale jako obvykle nejenom řekl, ale také dotvrdil svým příkladem. Přišel přece zachránit hříšníky a za ně zemřel. Každý hříšník je vlastně nepřítel Boha, a proto můžeme říct, že přišel zachránit své nepřátele. Mnozí se dali jeho láskou přemoci a zachránit, mnozí však ve svém nepřátelském postoji setrvali a setrvávají. My lidé, když

vidíme kolem sebe tolik nepravosti a nespravedlnosti, nejraději bychom všechno okamžitě tvrdě ztrestali, jen kdybychom měli tu moc. Bůh je však trpělivý, čeká, je plný milosrdenství a k tomu nás náš Božský Učitel také vybízí.

Řekl jsem, že jsme jeho učedníky a vyznavači. Mohl nám Kristus Pán říct: Já jsem přišel zachránit i hříšníky, ale vám dovoluji jednat jinak? Vy své nepřátele nenávidíte, dávejte jim najevo, jak jimi pohrdáte, přejte jim jenom to nejhorší? Ne, to nemohl říci. Vždyť on prohlásil lásku za největší a nejdůležitější přikázání. Ostatně uvažujme, rozumně uvažujme – co může vyřešit zásada oko za oko, zub za zub? Jak může dojít ke smíru a k nastolení lásky tam, kde každý chce dát poslední ránu? Žádná pomsta nikdy nic nevyřešila, ale vždycky vztahy mezi lidmi zhoršila.

Ne – hněv a nenávist nejsou Boží vlastnosti. Něco jiného je Boží spravedlnost. Není možné, aby Bůh – spravedlnost nejvyšší, nejvyšší Pán – nechal bez potrestání ty, kteří jím až do konce života pohrdají a vzpírají se jeho lásce. Ale to už musíme ponechat jemu samotnému. My lidé jsme příliš krátkozrací a zaujatí láskou k sobě, než abychom mohli zjednávat spravedlnost podle svého mínění. My nejsme vševědoucí a nevidíme do lidských srdcí. Odplatu přenecháme Bohu. Tolik si přejeme, aby nám Bůh odpustil naše viny – odpusťme je svým viníkům i my!

Sepsala Aneta Pokorná

Část kázání P. Josefa Petruchy: O modlitbě

Dne 1. března 1923 se narodil P. Josef Petrucha, zemřel 14. 10. 2010. Jako vzpomínku na tohoto příkladného kněze, který v naší farnosti hlásal úctu k Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše, uvádíme jeho kázání z roku 2001.

Všeobecně můžeme říci, že modlitba je všechno, co nás spojuje s Bohem. Ať je to přítomnost na mši svaté, četba Písma sv., poslouchání kázání, zpívání náboženských písní atd. Modlitba je pozdvižení duše k Bohu, je to rozhovor s Bohem, setkání tvora s Tvůrcem, Božího dítěte s nebeským Otcem. Naše plíce asi 16krát

za minutu nadechnou čerstvý vzduch, aby dodaly tělu nový kyslík. Kolik je to dechů za den, za měsíc a za celý život? A když vydechneme naposled, tak odchází život z našeho těla. Podobně je tomu i s životem naší duše. I ona potřebuje stálou posilu, okysličování a tou je modlitba. Jakmile se přestaneme modlit, pak všechno to duchovní v nás chřadne, odumírá, a nakonec ztrácíme spojení s Bohem, ztrácíme víru a naději na věčný život.

V opravdové modlitbě nemělo by být nic, co by na ní nemělo účast. Každá modlitba předpokládá víru, naději a lásku. Ten, kdo v Boha nevěří, ten se na Boha modlitbou neobráčí a obrátí-li se, pak již začíná věřit, začíná v Něho doufat a otvírat mu i své srdce.

Víra nám říká, že s Bohem můžeme mluvit vždycky a všude. On je všudypřítomný, je i v nás, proto s ním můžeme rozmlouvat slovy i beze slov, tedy jen myšlenkami. Modlitba beze slov je hlubší, niternější.

Kdybychom se tak mohli vžít do té celonoční modlitby Krista Pána, do těch Jeho myšlenek, do toho jeho spojení s nebeským Otcem, to by byl pro nás zážitek, to by se v nás rozhořelo srdce. Ale Bůh má radost i z té naší vlastní modlitby, protože se rodí v nás, z naší lásky k němu. A my si pamatujme, že v modlitbě není třeba mnoho slov, ale velké víry, lásky, důvěry a odevzdanosti do vůle Boží. Čím je větší víra, tím je hlubší modlitba. V modlitbě nás Kristus Pán učí zapomínat na sebe a myslit na všechny. Jak bychom měli být šťastni, že můžeme v modlitbě rozmlouvat se svým nebeským Otcem, svěřovat se do jeho ochrany, prozřetelnosti.

Sepsala Drahoslava Bruknerová

Modlitba

Modlitba o požehnání v rodinném životě

Dobrý a milosrdný Bože, svěřujeme Tvé péči náš dům, celou rodinu a všechno, co vlastníme.

Žehnej nám, chraň nás od zlého, vzdaluj od neštěstí a posiluj naši víru.

Ve smutku a utrpení rozmnožuj naši naději a dej, abychom byli vždy spojeni s Tebou, naším Otcem.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Svatý Josef – tesař

Kdy žil: 1. století

Liturgický svátek: 19. 3.

Stupeň slavení: slavnost

Patron: manželů a křesťanských rodin, dětí, mládeže, sirotků; těch kdo žijí v panenství; dělníků, řemeslníků, tesařů, truhlářů, dřevorubců, kolářů, inženýrů, hrobníků, vychovatelů; cestujících; vyhnanců; umírajících

Josef byl tesařem na přelomu našeho letopočtu, potomek krále Davida, který se zasnoubil s Marií. Oba dva byli zbožní židé, kteří se rozhodli následovat Boží vůli ve svých životech a řídit se podle Zákona. Potom ale přišlo překvapení, když Marie ještě před svatbou otěhotněla. Josef se rozhodl, že nebude věc rozebírat na veřejnosti a že se rozejdou v tichosti, aby tak Marie nemusela být židovskou obcí potrestána.

My už ovšem víme, že Marii se zjevil anděl, který jí řekl, že porodí syna, který bude počat ne člověkem, ale Duchem svatým. Pokorně tento úkol přijala. I Josefovi se později ve snu zjevil anděl, který mu všechno vysvětlil, a Josef uvěřil. Nedošlo tedy k rozchodu, ale ke svatbě.

V době, kdy měla Marie rodit, museli manželé podniknout cestu do Betléma, odkud pocházel Josef a kde se tudíž museli oba při sčítání lidu zapsat. Uprostřed noci začala Marie rodit, v žádném přepychu, porodila syna a pojmenovala ho Ježíš. Josef se tak stal otcem Spasitele světa tady na zemi, syna samotného Boha. Jistě to byl krásný, ale i těžký úděl. Hned se totiž museli zvednout a všichni tři uprchnout do Egypta, protože Ježíšovi usiloval o život král Herodes.

Po smrti Heroda se rodina vrátila do Nazareta. Josef se dál živil tesařinou a vyučil i Ježíše, aby se mohl věnovat tesařskému řemeslu. Ještě jednou se Bible zmiňuje o životě Josefa, když bylo Ježíšovi dvanáct let. Místo toho, aby odešel tehdy s rodiči domů, zůstal v chrámě a poslouchal, aniž by rodičům cokoli řekl. Josef a Marie

se tehdy dost zlobili, protože o něj měli strach a nevěděli, kde je. O Josefově smrti se v Bibli nepíše, bylo to ale nejspíš v průběhu Ježíšovy dospělosti.

Z Josefova života si můžeme vzít několik věcí. V první řadě nás může inspirovat jeho oddanost Bohu, se kterou se ujímal nelehkých úkolů od přijetí nevlastního syna, přes rychlou a neplánovanou cestu za hranice a mnohé další. Nemůžeme to vědět jistě, ale z jeho života můžeme vytušit, že zůstával v pokoře a plně poddán Bohu. V neposlední řadě je také vzorem hlavy rodiny, ze které si mohou vzít příklad i dnešní muži. Když bylo potřeba, postaral se o svou rodinu, bral na sebe těžká rozhodnutí, v kterých vždy nechával prostor Bohu.

„iZIDoor“

Svědectví – Hukot mořských vod

Zdá se mi, že vám všem, kteří jste na mě mysleli, dlužím ucelený příběh, protože jste v něm hráli důležitou roli. Dlužím vám svědectví o Božím působení. Na většinu otázek, které se při vyprávění možná otevrou, vlastně nemám odpověď. Všechno se to nějak odehrálo.

Na Vysočině působím od roku 2006. Nějaké potíže s hlavou, rovnováhou a únavou jsem míval už dříve, ale nevěnoval jsem tomu větší pozornost. V roce 2013 mi diagnostikovali rozsáhlé mnohočetné žilní anomálie v oblasti mozečku a mozkového kmene a stopy po starším zakrvácení. Lékaři se rozhodli postupovat konzervativně, tedy nezasahovat. V prosinci 2017 a lednu 2018 jsem postupně ztratil sluch v levém uchu, začal jsem mít problémy s rovnováhou, slabosti a velmi intenzivní hukot v hlavě, jako když se valí spousty vody a běží do toho turbína. V lednu se přidala ještě částečná necitlivost jazyka a rtů na levé straně. V únoru na magnetické resonanci zjistili dvojí zakrvácení do oblasti mozkového kmene (dva z žilních útvarů praskly) a byl jsem hospitalizován v nemocnici v Novém Městě. Po konzultaci s lékaři z pražské Ústřední vojenské nemocnice bylo rozhodnuto, že mi hematom velký jako fazole budou vypouštět. Po týdnu jsem byl

propuštěn do péče maminky v Benešově a za týden jsem nastoupil v Praze na operační výkon. Po šestihodinové operaci byl hematom úspěšně vypuštěn. Po dalším týdnu mne znovu propustili do domácího ošetřování. Dva dny po propuštění mě hospitalizovali znovu, tentokrát v Benešově, s akutní zánětlivou bakteriální meningoencefalitidou (zánět mozkových blan a mozku samotného). Ještě to bylo včas. Když jsem se už týden léčil, všiml jsem si, že mám už dlouho divnou rýmu. Nebyla to rýma, byl to mozkomíšni mok. Takže jsem putoval zpět na revizi do UVN.

Jobova noc

Teď více o prožívání těch událostí. V roce 2017 jsem dostal knihu Daniela Pastirčáka Evangelium podle Joba. Nevěděl jsem v té době, jak důležitá pro mě bude. Začal jsem ji číst, ale nějak jsem s tím nespěchal. Takže ještě před Vánocemi jsem měl přečtenou sotva třetinu nebo polovinu. Když přicházely problémy, myslel jsem spíše na nějaké banální nachlazení a podobně. V lednu jsem prožil exercicie na Hostýně, na kterých jsem byl Bohem tak nějak připravován, skrze rozjímané texty, že asi půjde do tuhého. Bylo mně už dost špatně, volné chvíle jsem proležel. Ve farnosti jsem pak ještě tři týdny vydržel, než byl volný termín na resonanci. Někdy jsem při bohoslužbě viděl samé hvězdičky a nebyl jsem daleko od mdlob, ale Bohu díky se to vydrželo. Docela dobře se mi to Bohu odevzdávalo, protože jsem pořád doufal, že to přejde. Ani jsem si moc neuvědomoval, co se vlastně děje. A protože jsem se necítil nijak na umření, skoro mě polekalo, když mě po vyšetření na magnetické resonanci položili na JIP a nabídli kněze. Takže jsem přijal pomazání nemocných, později doma ještě napsal před operací závěť a předal důležité informace. Při zánětu mozku už mi trpělivost pomalu docházela. To už byla jiná bolest, představuji si, že takhle to vypadá, když vás do hlavy koušou psi. Ani pořádně nevím, na co jsem tu noc, než provedli punkci a nasadili léky, vlastně myslel. Na tu bolest v hlavě asi. Víc se mi tam nevešlo. Jen trochu netrpělivé odevzdanosti. Později, když mi to oči dovolily, jsem četl zmiňovanou knihu dál. Když jsem jednou na pokoji u stolečku sloužil v sedě mši sv.,

přišla lékařka a oznámila mi, že pojedu do Prahy na revizi operace. No tak jsem si chvíli i pobřečel. Ale i díky té knize a hlavně kontaktu, který jsem po celou dobu s Bohem nějaký měl, jistě i díky modlitbám mnohých, jsem to nějak vzal. Nejhorší byla noc po revizní operaci, kdy mi asi po 16 dnech vlezli do hlavy podruhé a nešlo to jinak než stejnou jizvou. Ve 20 hodin večer mně přivezli ze sálu. Tu noc to bylo velmi dramatické. Tlumení bolesti moc nefungovalo. Ale přesto jsem se celou noc modlil. Ale ne nějak poklidně. Spíš jsem se s Bohem hádal a probíral všechny ty pochybnosti, co přišly. A pověděl jsem Bohu všechno, co jsem v knize Job našel. Myšleny na smrt a na to, jestli není lepší umřít než žít, tam samozřejmě byly také. Přemýšlel jsem, jestli se Bůh nepostavil proti mně, uvažoval jsem o víře a nevíře, vině a tak podobně. Přesto jsem cítil, že nemám kam jít. Kam jít se obrátit. Vzpomenete jistě na to místo v Písmu. I vy chcete odejít? Pane, kam bychom šli? A že vlastně ani tomu, že by Bůh byl proti mně, nemůžu uvěřit. Ještě i nějaký den potom jsem se přesto nedokázal zbavit myšlenky, jestli by nebylo lepší umřít. Zbabělé, jistě. A docházelo mi i to, že je to vůči všem okolo trochu nefér. Jednodušší cesta je vždycky lákavá. Noc přešla a následujících 5 dní jsem byl na kapačkách proti bolesti. Svoje prožitky jsem pak řešil i s knězem. Až při rekonvalescenci, která byla poměrně dlouhá, jsem dočetl knihu o Jobovi. Opravdu to není Bůh, kdo se do člověka strefuje, ale někdo jiný. Sami si o tom v knize Job můžete přečíst. Vlastně hned na začátku. Měl jsem chvíle, kdy jsem pochyboval o tom, jestli mě Bůh slyší. Ale nedokázal jsem pochybovat o tom, že slyší vás, kteří jste se modlili. Velikou zásluhu na mém uzdravení měla jistě má maminka a díky jí za namáhavou a příkladnou péči navzdory mým náladám. Rodina, spolubratři kněží, biskupové, řeholníci a řeholnice, farníci z blízkého i dalekého okolí, kamarádi, děti. Nedokážu říct, proč jsem tu mezi vámi a jiní, třeba i mladší a kněží zemřeli. Rozhodně to není zaslouženě. Proč jsem tu relativně bez vážnějších následků, ačkoli se mnozí po stejných zákrocích a komplikacích velmi trápí. Nevím. A moc bych přál všem uzdravení, kterého se mi dostalo. Bůh to tak chtěl. Jsem mu vděčný

i vám všem. To, co se stalo, nebyl zázrak co do zjištění lékařské vědy. Ale pro mě to zázrak byl.

Příliš nepravděpodobný sled událostí, kdy šlo, když ne o minuty, tak hodiny. A nemůžu to nebrat jako závazek. Žiji teď raději, s větší vděčností a snad i s maličko větší láskou k Bohu i vám. Doufám, že i s větším nasazením, jen hospodařím s menším množstvím energie než dřív a musím víc respektovat svoje tělo. Zažil jsem na krátko a zhuštěně události, které někteří nemocní prožívají po dlouhou dobu. Když nějaká bolest trvá velmi dlouho a naděje je pořád menší... To jsem nezažil. Co je to týden, měsíc, rok proti desítkám let? Myslím na ně dnes jinak než dříve. Nemyslím si ani, že jsem prožil největší bolest, ani že jsem hrdina. Hrdina jsem tedy nebyl. Jsem vděčný za to, že jsem to prožil. Ačkoli spíše až potom. Chtěl bych vás povzbudit, věřte, i když je to k neuvěření. Bůh není proti nám, ale s námi. Když chce, abychom zůstali, bojujme dál. Když chce, abychom odešli, máme kam jít. Náruč je otevřená, i když ve tmě jen tušená. Věřím, že je možné to poznat, nejen když se něco přežene a překoná, ale i když se to nepřekoná. Dříve než ve vzkříšení je Ježíš naším přítelem na kříži. Tak daleko jsem osobně nedošel. Ale znám ty, kteří ano. A blíží se k smrti s nadějí a silou, kterou obdivuji. Za život vděčím Bohu, který mi dal se podruhé narodit a celé řadě lidí. Děkuji Jemu, všem bezvadným lékařům a personálu z neurologie a neurochirurgie v Novém Městě, Praze i Benešově. V roce 2018 jsem byl před smrtí uchráněn několikrát. S prvním zakrvácením jsem ještě zkoušel běhat a plavat, protože jsem nevěděl, co se děje. S druhým jsem ještě fungoval, jen mi to šlo těžko. V Praze mi zachránili život komplikovanou operací. Symbolicky i prakticky jsem se podruhé narodil v benešovské nemocnici. Tam jsem se před 40 lety narodil a tam mě zachytili ve stavu, kdyby ráno bylo už pozdě.

P. Pavel Sandtner

Převzato z: Římsa, přibyslavský farní list

Rodinná katecheze, 2. část

Rodina má klíčový význam při předávání víry nové generaci neboli, jak se někdy výstižněji říká, při *výchově víry*.

Rodinná církev

Rodina tvoří základ společnosti. Stýkají se v ní různé generace a vzájemně si pomáhají získat vyspělejší moudrost a sladit práva s ostatními požadavky společenského života. Rodina je *školou bohatěji rozvinutého lidství*. Rodina je také *základní buňkou církve*, rodinnou církví, ve které Bůh chce přebývat, být v ní oslavován, tázán při každodenním rozhodování a v neposlední řadě hlásán jejím dětem.

Děti jsou uváděny do způsobů, jakými ostatní členové rodiny s Bohem hovoří, jak mu naslouchají, jak ho společně oslavují, do jaké míry se na něj spoléhají. Náboženský život a názory rodiny se promítají *zásadně* do pozdějších postojů, názorů a zvyků dítěte.

Náboženské návyky a rituály, které dítě v rodině pozná, velmi často i později buď jako celek přejímá anebo je jako celek bez většího rozlišování odkládá. Úkolem křesťanské výchovy je pomáhat dítěti hned od začátku uvědomovat si, proč co děláme, odlišovat *podstatu od rodinných forem*. Dospělost křesťana, ke které má výchova směřovat, spočívá právě v tom, že člověk nekonzumuje vše, co mu, kdo v náboženské oblasti předloží, ale přemýšlí o tom a hledá (ne sice bez pomoci druhých) pravdu a dokáže také zaujmout správné stanovisko. Křesťanská výchova proto znamená nejen vštěpovat určité pravdy a zásady, ale především učit o nich přemýšlet. Děti jsou k přemýšlení ochotné, dokonce tak, že jejich dětská logika dospělé často zaráží a uvádí do rozpaků.

Rodiče by neměli dětem předkládat hotová řešení, zvláště pokud si jimi nejsou sami jisti. Rodiče by měli být spíše takovými „navigátory“ svých dětí: měli by své děti učit hledat odpovědi tam, kde je mohou najít, v příbězích Písma a také v modlitbě a hledat je tam s nimi, ne jim je nabízet jako dané. Rodiče při tom mají jednu velkou výsadu: mohou reagovat na každodenní situace, které s dítětem prožívají, mohou se zastavit u toho, co dítě zaujalo.

(pozn.: za své tři roky kněžské služby mohu potvrdit, že shora popsany přístup doprovázení člověka na jeho cestě víry je u dětí i dospělých sice časově mnohem náročnější, nežli „servírování hotových pravd víry“, ale nese také mnohem více ovoce)

(Ze skript Pavly Edity Hercikové: Křesťanská výchova dětí, str. 86, mírně upraveno, pokračování příště)

Misie

OHLÉDNUTÍ A VÝZVA

2. února jsme při besedě spojené s promítáním v podání manželů Halbrštátových byli svědky radosti, klidu a pokoje, které k nám zmiňovaná dvojice přinesla. Na obou bylo znát ovoce Ducha svatého, který jim také dává sílu, nadšení a odhodlání. Mimo jiného dalšího nám předali i příručku pro přípravu na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019. Příprava probíhá již od října 2018, i přesto jsme se rozhodli zprostředkovávat vám přípravné i inspirativní texty alespoň po zbývajících 9 měsících přípravy. Doufáme, že budou obohacem pro nás všechny, pro naše farní společenství, abychom Kristovu blízkost a Boží požehnání pocítovali v našich vztazích i ve všem našem snažení.

MIMOŘÁDNÝ MISIJNÍ ŘÍJEN 2019

„Zvu každého křesťana na jakémkoli místě a v jakékoli situaci k tomu, aby se hned dnes navrátil ke svému osobnímu setkání s Ježíšem Kristem, nebo alespoň aby učinil rozhodnutí, že se s ním chce setkat a že ho bude každý den bez ustání hledat. Nikdo nemá sebemenší důvod myslet si, že se ho toto pozvání netýká, protože „z radosti, kterou dává Bůh, není nikdo vyloučen.“ Kdo riskuje, nebude Pánem zklamán, a kdo učiní malý

krůček směrem k Ježíši, objeví, že On už na jeho příchod čekal s otevřenou náručí...” (Papež František, Evangelii Gaudium)

30. listopadu 2019 uběhne **100 let od vydání apoštolského listu *Maximum illud***, kterým chtěl dát tehdejší papež Benedikt XV. po zničujícím světovém konfliktu nový impuls misijnímu úkolu hlásat evangelium. V listu zdůrazňuje, že **jediným motivem misijní činnosti má být poselství a láska Pána Ježíše, šířené svatostí vlastního života a dobrými skutky**. Papež František klade opět důraz na tento úkol, který byl církvi svěřen, a proto si přeje, aby se v celém světě slavil říjen 2019 jako **Mimořádný misijní měsíc**, kterému by měla předcházet celoroční příprava.

Připravili jsme proto materiály, se kterými se můžete na Mimořádný misijní říjen 2019 připravovat celý rok ve svých farnostech, školách či oddílech. Pro každý měsíc přípravného roku přinášíme jedno téma, které by mělo rezonovat celou církví. Materiály nejsou závazným doporučením. Témata vycházejí z obecných témat církevního roku, aktivit Papežských misijních děl včetně Papežského misijního díla dětí a struktury navržené Svatým otcem pro přípravu Mimořádného misijního měsíce 2019. Témata jsou jen návrhy, je možné z nich vybírat nebo si zvolit zcela jiné podle místních potřeb a možností.

Přejeme každému, kdo se bude na Misijní říjen 2019 připravovat dostatek darů Ducha svatého a uši i srdce vždy otevřené Jeho působení.

Březen 2019

Téma měsíce: **PŮST (ODŘÍKÁNÍ)**

Návrhy biblických textů: Ezau a Jákob, Josef Egyptský, Jan Křtitel, pokušení na poušti, bohatý mladý muž, návštěva u Šimona Malomocného

Svědectví svatých: Josef, Patrik, Turibius z Mongroveje

Zamyšlení a z něj vyplývající modlitba:

- půst a modlitba jsou velkou obranou proti zlu
- Ježíš vzal mé hříchy na svůj kříž
- svou smrtí na kříži mě Ježíš vykoupil a na věky spasil
- při utrpení ve světě je Bůh vždy nablízku

Příklady konkrétních misijně zaměřených skutků:

- 4. neděli postní se zapojujeme do akce Misijní koláč®
- pořádáme a aktivně se účastníme Křížové cesty – možno pro různé skupiny (zde jedna poznámka: pokud součástí křížové cesty není také závěrečné zmrtvýchvstání (což v Nížkově není), pak to podle některých katechetů malé děti, zvláště předškolního věku, mohou špatně pochopit)
- pomáháme nést druhým jejich kříž – zaměřujeme se na empatii a pochopení
- prohlubujeme modlitbu chvály, díky a prosby
- představujeme aktivitu PMD Adorace pro misie: <http://www.missio.cz/clenstvi/adorace-pro-misie/>
- navíc pro děti: nemusím mít všechno a hned; zajímáme se o utrpení kolem sebe i ve světě

Biblické odkazy:

- Ezau a Jákob • Gn 25,20-34
- Josef Egyptský • Gn kap. 37, 39-48
- Jan Křtitel • Mt kap. 3; 11,2-15;14,1-12 • Mk 1,2-8 • Lk 1,5-25.57-80; 3,1-20
- pokušení na poušti • Mt 4,1-11 • Mk 1,12-13 • Lk 4,1-13
- bohatý mladý muž • Mk 10,17-22 • Lk 18,18-27
- návštěva u Šimona Malomocného • Mt 26,6-13 • Mk 14,3-9

Evangelii Gaudium:

Čl. 275: Ve druhé kapitole jsme uvažovali o nedostatku hluboké spirituality, který se projevuje pesimismem, fatalismem a nedůvěrou. Někteří lidé se nevěnují misijnímu poslání, protože jsou přesvědčeni, že se nemůže nic změnit, a proto je zbytečné se snažit. Myslí si: „Proč bych se měl ochuzovat o své pohodlí a svá potěšení, nevidím-li žádný významný výsledek?“ S takovou mentalitou nelze být misionáři. Tento postoj je záludnou výmluvou, aby člověk mohl zůstat ve svém pohodlí, ve své lenosti, nespokojeném smutku a v sobecké prázdnotě. Jde o sebedestruktivní postoj, protože „člověk nemůže žít bez naděje: jeho život odsouzený k bezvýznamnosti by se stal nesnesitelným.“ Myslíme-li si, že věci se nezmění, připomeňme si, že Ježíš Kristus přemohl hřích a smrt a je plný moci. Ježíš Kristus opravdu žije. Jinak

totiž, „jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání“ (1 Kor 15,14). Evangelium nás zpravuje, že když první učedníci odešli kázat, „Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova“ (Mk 16,20). To se děje i dnes. Jsme zváni k tomu, abychom to objevili a prožívali. Vzkříšený a oslavený Kristus je hlubokým pramenem naší naděje a při plnění poslání, které nám svěřuje, nám nebude chybět jeho pomoc.

Zpracovala Jana Vosmeková

Mše svaté obětované za zemřelé dárce mešních nadací

Možná jste si všimli, že od loňského prosince se čas od času objeví úmysl (neboli intence) mše svaté, znějící „za zemřelé dárce mešních nadací“, případně nějak podobně. A možná si kladete otázku, kdo je tím vlastně myšlen.

Věc se má tak, že se dříve stávalo, že nějaká zbožná osoba odkázala farnosti v závěti určitý majetek, přičemž leckdy šlo o pozemky. Tento odkaz byl často spojen se závazkem, že ve farnosti budou za tuto zemřelou osobu, případně i za někoho dalšího, obětovány mše svaté. A páni faráři tento majetek s mešními závazky evidovali odděleně jako tzv. *mešní nadace* a pečlivě se starali o to, aby tyto závazky, obětovat mše svaté, byly pravidelně plněny.

Po roce 1948 došlo ke znárodnění církevních pozemků, tedy i těchto mešních nadací. Navíc ale místy v důsledku tvrdých zásahů státu vůči církvi došlo ke ztrátám dokladů o tom, jaké vůbec v dané farnosti mešní nadace jsou a vůči komu mají být závazky z mešních nadací plněny.

Při navrácení církevního majetku byla církvím vrácena i část pozemků mešních nadací. Z různých důvodů ale nemohly být fyzicky vráceny všechny a někde není možné dohledat, kdo byl vlastně dárce. Celá situace byla tedy značně komplikovaná, a proto Česká biskupská konference požádala Apoštolský stolec o pokyny, jak v této věci postupovat.

Príslušná vatikánská Kongregace pro klérus tedy udělila dovolení, aby se závazky mešních nadací vyřešily tak, že každý, kdo stojí v čele

farnosti nebo jiné církevní právnické osoby, má za povinnost odsloužit deset zádušních mší svatých za duše zemřelých dárců mešních nadací. Pokud dotyčný není knězem, zajistí slavení příslušného počtu mší svatých u kněze.

Pokud tedy slavíme mši svatou za tyto zemřelé dárcy, vzpomeňme na ně s vděčností, neboť jejich dary pomáhaly a dnes znovu pomáhají financovat chod našich farností.

P. Zdeněk Sedlák

Tabulka lektorů na březen 2019

PÁ						
SO				Pojmonová M.		
NE	3	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Strašilová S.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Jidrová V.
		přímluvy	7:00	Brukner J. ml.	8:30	Vlčková N.
PO	4			Jidrová V.		
ÚT	5			Bártová J.		
ST	6	1. čtení		Laštovičková M.		
		2. čtení		Jidrová V.		
ČT	7			Chromá H.		
PÁ	8					
SO	9			Pojmonová M.		
NE	10	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Němcová T.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Havlíčková V.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Vlčková P.
PO	11			Jidrová V.		
ÚT	12			Bártová J.		
ST	13			Holcmanová Z.		
ČT	14			Chromá H.		
PÁ	15					
SO	16			Pojmonová M.		

NE	17	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Holcmanová Z.
		2. čtení	7:00	Brokner J. st.	8:30	Vosmeková J.
		přímluvy	7:00	Brokner J. ml.	8:30	Vlčková N.
PO	18			Jindrová V.		
ÚT	19	1. čtení		Bártová J.		
		2. čtení		Pojmonová M.		
ST	20			Laštovičková M.		
ČT	21			Chromá H.		
PÁ	22					
SO	23			Pojmonová M.		
NE	24	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Bártová J.
		2. čtení	7:00	Brokner J. st.	8:30	Linhartová M.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Vlčková P.
PO	25	1. čtení		Jindrová V.		
		2. čtení		Holcmanová Z.		
ÚT	26			Bártová J.		
ST	27			Holcmanová Z.		
ČT	28			Chromá H.		
PÁ	29					
SO	30					
NE	31	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Strašilová S.
		2. čtení	7:00	Brokner J. st.	8:30	Jindrová V.
		přímluvy	7:00	Brokner J. ml.	8:30	Vlčková N.

Zdena Holcmanová

Pro zasmání

Dnes jsem potkal jednoho otce františkána a ten mne zaujal vtípem. U nebeské brány je automatizace, není tam sv. Petr, ale je tam zvonek, mluvítko a vše obsluhuje Ježíš. Přejde zesnulý profesor teologie a zazvoní. Z mluvítka se ozve: „Kdo tam? Co chcete?“ „Jsem profesor teologie, chci do nebe.“ „Znáte Ježíše Krista?“ „Pochopitelně, vždyť

jsem o něm učil studenty.“ „Tak pojd'te dál.“ Po chvíli přijde zesnulý farář a zazvoní. Z mluvítka se ozve: „Kdo tam? Co chcete?“ „Jsem farář a chci do nebe.“ „Znáte Ježíše Krista?“ Pochopitelně, vždyť jsem o něm kázal.“ „Tak pojd'te dál.“ Pak přijde zesnulá zbožná babička a zazvoní. Z mluvítka se ozve: „Kdo tam? A co chcete?“ „Pane Ježíši, to jsi Ty, já jsem Tě hned poznala po hlase ...“ Čest našim babičkám

Pavel Konzbul

Mše svaté s intencemi v únoru 2019

Pátek 1. března	17:30 Za dar víry pro děti a mládež
Sobota 2. března Svátek uvedení Páně do chrámu	7:30 Ke cti Panny Marie na dobrý úmysl
Neděle 3. března 8. neděle v mezidobí	7:00 Za Václava Roseckého, manželku a celou živou i zemřelou rodinu 8:30 Za farnost 10:00 (Sirákov) Za Marii a Jaroslava Jelínkovy, Jana Slámu a jejich rodiče
Pondělí 4. března	17:30 Za Bohuslavu Filipovou, Jana a Ludmilu Pospíchalovy a celou živou i zemřelou přízeň
Úterý 5. března	17:30 Za živé i zemřelé členy kněžského sdružení Quinque Vulnerum
Středa 6. března Popeleční středa	17:30 Za milost obrácení a na poděkování za dary víry, naděje a lásky
Čtvrtek 7. března Památka sv. Perpetuy a Felicity, mučednic	17:30 Za nová kněžská a řeholní povolání
Pátek 8. března	17:30 Za živou i zemřelou rodinu Holcmanovu a Dienerovu, za dar zdraví a Boží ochranu a za duše v očistci

Sobota 9. března	7:30 Za rodinu Šímovu a Bílkovu
Neděle 10. března 1. neděle postní	7:00 Za farnost 8:30 Za Jana Dobrovolného, bratry, rodiče a rodiče Janákovy 10:00 (Sirákov) Za manžele Jiřinu a Aloise Jarošovy a jejich rod a za rodinu Kašpárkovu a Jarošovu
Pondělí 11. března	17:30 Za dar víry, dar zdraví a ochranu pro celou rodinu
Úterý 12. března	17:30 Za Růženu a Jana Vlčkovy, syna, zeteř, živé i zemřelé těchto rodin
Středa 13. března	17:30 Za rodiče Eliášovy, syna Josefa, dceru Alenu a duše v očistci
Čtvrtek 14. března	17:30 Za Jaroslava a Věru Grodlovy, zeteř Zdeňka, vnuka Petra a Janu Havlíčkovou
Pátek 15. března	17:30 Za Vladimíra Pibila a jeho rodiče, za rodiče Prchalovy, živé a zemřelé z obou rodů a duše v očistci
Sobota 16. března	7:30 Za Miroslava Polreicha, Josefa Synka a duše v očistci
Neděle 17. března 2. neděle postní	7:00 Za Václava a Miladu Fejtovy, rodiče Vlčkovy a živé i zemřelé těchto rodin 8:30 Za farnost 10:00 (Sirákov) Za Františka a Marii Růžičkovy, Josefa Kučeru, Důstojného pána Josefa Kellera a dar zdraví
Pondělí 18. března	17:30 Za Jaroslava Baumruka, vnuka Vojtěcha a živou i zemřelou rodinu
Úterý 19. března Slavnost sv. Josefa, Snoubence Panny Marie	17:30 Za Josefa Šimanovského, rodiče, Zdeňka Bublána, bratra, rod Kopeckých a Jarošů
Středa 20. března	17:30 Za Josefa a Antonii Šimberských a rodiče

Čtvrtek 21. března	17:30 Za Josefa Bömla, Důstojného pána Josefa Mokrého a oba rody
Pátek 22. března	17:30 Za Vlastu a Stanislava Bártovy, oboje rodiče, sourozence a duše v očistci
Sobota 23. března	7:30 Za Annu a Františka Mokrých a všechny zemřelé jejich rodiny
Neděle 24. března 3. neděle postní	7:00 Za farnost 8:30 Za Vladimíra a Marii Špinarovy, rodiče a snachu Renatu 10:00 (Sirákov) Za Jana Košáka, jeho sestru, rodiče a rodinu Augustinovu
Pondělí 25. března Slavnost Zvěstování Páně	17:30 Za Marii a Jana Holcmanovy, rodiče a sourozence a rod Holcmanů a Fišerů
Úterý 26. března	17:30 Za rodiče Pokorných, syna a dceru, rodinu Filipovu a duše v očistci
Středa 27. března	17:30 Za Marii a Václava Tománkovy, dva syny, Ludmilu a Adolfa Peřinu, rodiče Vlčkovy a živé i zemřelé těchto rodin
Čtvrtek 28. března	17:30 Za rodiče Musilovy, 3 syny a celou zemřelou i živou přízeň a duše v očistci
Pátek 29. března	17:30 Za Josefa Jágra, Josefa Bečku a živé i zemřelé těchto rodin
Sobota 30. března	7:30 Za Marii a Josefa Pojmanovi a ten celý rod a za dar zdraví a Boží ochranu 17:00 Za účastníky duchovní obnovy
Neděle 31. března 4. neděle postní	7:00 Za Josefa Wasserbauera, sestru, rodiče, švagry a rod Stránských a Wasserbauerů 8:30 Za farnost 10:00 (Sirákov) Za rod Musilů, Flesarů, Čepků a všechny duše v očistci

Změny vyhrazeny

Náramky a magie

Jedno dítě se mi v hodině náboženství pochlubilo „magickým náramkem“ pro štěstí. Zřejmě je to teď mezi dětmi móda, a tak bych chtěl dětem (které asi farní list nečtou) a také jejich rodičům a prarodičům (kteří třeba farní list čtou) připomenout, že jakákoliv magie je vždy více či méně smrtonosná.

Když člověk chce nějaké dobro (např. štěstí, lásku apod.) tak má v zásadě dvě možnosti. První možnost je o toto dobro prosit Boha. To je zcela v pořádku, protože se obracíme k Bohu, který je láska, který má s námi ty nejlepší úmysly. Bůh je dárce života na nebi i na zemi a prosit ho je zcela v pořádku. Třeba nám někdy nedá to, o co Ho prosíme, protože ví, že by nám ta věc spíše ublížila, nebo by to ublížilo někomu jinému, kdyby nám to dal. Nebo nám to dá později ve vhodnější dobu. Nebo nám dá něco lepšího. Ale je jisté, že nás má rád a chce pro nás to nejlepší.

Pokud ale Boha neprosíme a chceme nějaké dobro získat z duchovního světa jinak (třeba tím, že si pořídíme magický náramek nebo si koupíme podkovu pro štěstí nebo se chytneme za knoflík, když jde okolo kominík nebo si sáhneme na lebku v kostnici nebo něco podobného) tak se stavíme zády k Bohu a čelem k Božímu odpůrci. Otevíráme tak více či méně svoji duši Božímu odpůrci, zlému duchovi, který je, jak říká Ježíš, *vrah a lhář*. Zlý duch právě proto, že nás *chce oklamat a ublížit nám*, skrývá své působení, například právě za různé „předměty pro štěstí“.

Pořizování různých magických předmětů pro štěstí je možná o něco málo méně duchovně jedovaté, nežli třeba vyvolávání duchů nebo čarování, ale rozhodně je to *zlá věc*, která v konečném důsledku určitě *škodí každému*, kdo se k ní uchyluje. A pokud už nějaký takový předmět máte, co s ním? Pokud to jde, tak rozbít nebo jinak znehodnotit a každopádně vyhodit, zřici se všeho, co zlý duch činí a čím se pyšní. A také říci Ježíšovi, že toho lituji, že jsem z neznalosti chtěl dobro od našeho nepřítele a vyznat to i ve zpovědi.

P. Zdeněk Sedlák

Vykupitel Jana Zelenková

Díky Ti, Pane, za Tvou milost,
že Tě můžu znát.
Díky i za Tvou trpělivost,
touhu se rozdávat.

Díky, že jsi za námi přišel
lásku svou lidem dát,
Ty jsi ten světa Vykupitel,
jenž nás má tolik rád.

Dej, ať i my Tě milujeme
v Tobě i v bližních svých
a ať v důvěře svěřujeme
své dny do dlaní Tvých.
své dny do dlaní Tvých.

Ještě k loňským koncertům

Poněvadž se objevil dotaz po výnosu sbírek při koncertech na konci loňského roku, uvádím k tomu následující. Sbíрка při koncertu pěveckého sboru BiGy a ZUŠ Hradec Králové 11. listopadu 2018 vynesla 7783,- Kč. Z toho 5000,- Kč bylo věnováno pěveckému sboru jako příspěvek na dopravu a další potřeby a zbylá část výnosu zůstala farnosti. Sbíрка při svatoštěpánském koncertu Scholy Calandrella a hostů vynesla 6675,- Kč. Celý výnos zůstal farnosti. Zde bych chtěl ocenit veškeré účinkující na svatoštěpánském koncertu nejen za předvedené výkony, ale i za to, že vystupovali bez nároku na jakýkoliv honorář.

Vzhledem k tomu, že v neděli 11. listopadu proběhla při mších sv. sbírka na kněžský seminář, uvedl jsem následující neděli v ohláškách

výši výnosu této sbírky na seminář, a dále jsem věnoval pozornost jiným důležitým tématům, jako např. volbám do pastorační rady. Podobně na svátek Svaté rodiny bylo v ohláškách řada jiných důležitých informací, jako např. o připravované Tříkrálové sbírce a představení Čtvrtý z mudrců. Tak se bohužel stalo, že se informace o výnosu sbírek neobjevila ani v ohláškách, ani ve farním listu. Za toto nedopatření se omlouvám a chtěl bych při této příležitosti rovněž poděkovat všem, kdo do těchto sbírek přispěli.

Když už jsme u financí, tak přidám jednu zprávu, která by vás také mohla zajímat. Po výdajích za výmalbu kostela se ve druhém pololetí stav našeho farního účtu opět zvýšil, a to jak díky štědrosti vás, našich farníků při sbírkách, tak i díky zvýšení nájemného od Zemědělského družstva Nížkov a Diecézních lesů Hradec Králové (ty jednostranně zvýšily pachtovné dokonce na dvojnásobek) a také díky mimořádným příjmům. Na konci roku 2018 tak bylo na našem farním účtu zhruba 280 000,- Kč.

P. Zdeněk Sedlák

Tweetuj s Bohem

Proč se v postní době čtyřicet dnů postíme?

Čtyřicet dnů před Velikonocemi (postní doba) je časem pokání. Vědomi si toho, že jsme hříšníci, kteří potřebují Boží odpuštění a milost, vyznáváme své hříchy, postíme se, modlíme se a konáme skutky milosrdenství, abychom napravili škodu, kterou jsme způsobili. Postem napodobujeme Ježíše, který se v poušti postil čtyřicet dnů (Mt 4,1-2)

Atmosféra při liturgii je v době postní, stejně jako v adventu, tlumenější: slavnostní Aleluja a Gloria (Sláva) se nezpívají; v kostele nejsou žádné květiny a hudba není tak živá. Liturgickou barvou je fialová. V polovině postní doby, na čtvrtou neděli postní (radostná neděle Laetare), se může použít barva růžová.

Podle starobylého zvyku se na pátou neděli postní (dříve se jim říkalo Smrtná neděle) obrazy a sochy v kostele často zakrývaly na znamení pokání a smutku.

POPELEČNÍ STŘEDA

Postní doba začíná na Popeleční středu. Předtím probíhají v mnoha zemích s katolickou tradicí různé zábavy – jídlo a pití v období masopustu (jinak také karneval, což v latině doslova znamená „na shledanou, maso“) nebo o masopustním úterý (francouzsky Mardi Gras, což doslova znamená „tlusté úterý“). Posvěcený popel, který se používá při bohoslužbě na Popeleční středu, pochází ze spálených ratolestí z Květné neděle předchozího roku. Věřící jsou tímto popelem na čele označeni křížem, a přitom se jim říká: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se obrátíš“ (Gn 3,19) nebo „Obráťte se a věřte evangeliu“ (Mk 1,15). Stručně řečeno se nám chce říct: „Život je krátký; využij ho dobře.“

PŘÍPRAVA

Na Popeleční středu se pevně rozhodujeme připojit se ke kajícímu charakteru postní doby tím, že se budeme více modlit, postit a dělat dobro pro druhé (Mt 6,2-18). Skrze to všechno chceme projevit lítost nad svými hříchy a připravit se na Velikonoce. Je to vhodná doba pro přijetí svátosti smíření. Čtyřicet dnů před Velikonocemi je také závěrečná fáze přípravy katechumenů, těch, kteří budou o Velikonocích pokřtěni. Během postní doby jsou jim věnované zvláštní modlitby a oficiálně dostávají texty evangelií, Vyznání víry a modlitby Otčenáš.

KVĚTNÁ NEDĚLE NEBO PAŠIJOVÁ NEDĚLE

Mše svatá na Květnou neděli začíná evangeliem o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma, kde se mu dostalo královského přivítání. My se k němu pak připojujeme, stejně jako obyvatelé Jeruzaléma, v průvodu s palmovými ratolestmi a zpíváme „Hosanna“ (Mt 21,8-9).

Po průvodu se atmosféra mění a my nasloucháme pašijím, čtení Ježíšově utrpení, které začíná Poslední večeří a končí jeho smrtí na kříži. Během soudu před Pilátem se dav, který jej předtím radostně vítal při vstupu do města, nyní obrátil proti němu a volá po jeho popravě: „Na kříž s ním!“ (Mt 27,22). Ježíš pak byl bičováný, zesměšňovaný, donucený nést svůj kříž a ukřižovaný. Kvůli jeho utrpení je liturgická barva červená a tento den se také nazývá Pašijová neděle. Věřící si své ratolesti berou domů, kde je umístí za kříž nebo obraz.

Po mši svaté na Květnou neděli děti v některých zemích navštěvují staré a nemocné. Dávají jim ratolesti ve tvaru kříže, ozdobené sladkostmi a bochánky ve tvaru kohouta.

PŮST A ODŘÍKÁNÍ

V postní době se cvičíme v postu a odříkání. Na Popelční středu a Velký pátek se postíme tak, že jíme méně. V tyto dny také nejíme maso, což můžeme dodržet i v ostatní pátky postní doby. Kromě toho držíme půst i tím, že se vzdáme něčeho, co máme rádi, například hraní na počítači, sladkostí, nebo času stráveného na sociálních sítích, na znamení toho, že je pro nás Bůh důležitější než všechno ostatní. Prostor, který se nám tak v našem životě uvolní, nám může pomoci věnovat víc času modlitbě a být štedřejší k druhým. Jakákoli oběť, kterou přineseme, by nám měla pomoci přiblížit se k Ježíši.

Převzato z knihy Tweetuj s Bohem, strana 276-277

Marie Bruknerová

P. František Lukeš (1921-1998), roku 1947 vysvěcen na kněze

Přišlo mi tenkrát vyzvání, abych se dostavil na StB do Nymburka na devátou hodinu ranní a bez udání důvodů. Člověk v takovém případě musí ledacos spálit, vyhodit, napíše případně i poslední vůli, pokud ji nemá, a dá všechno do pořádku. Zajímavé je také to, že člověk v takovém vystrašení slyší, i když nikdo nezvoní, a „vylétí“ i z hlubokého spánku. Když je člověk klidný, pak neslyší, ani když někdo pořádně zvoní.

A tak přišlo ono pondělí a skutečně ve strachu jsem šel na ono určené místo. Nejsem vůbec žádný hrdina. Za mnou v té budově nebyly zavřeny jen dveře, ale zaklapnuty i mříže. Pak se člověk ocitne v prostředí, kde všechno je doslova v područí moci. Zde jsem si připadal tak bezmocný, ale docela bezmocný.

Trvalo to dlouho a nevěděl jsem, co na mne vědí, co kdo donesl a co se mnou udělají. Snažil jsem se většinou mlčet, abych neublížil také někomu ze svých přátel. Asi po třech hodinách mi zase otevřeli

dveře a slyšel jsem, jak za mnou odcházejícím zaklapla mříž. To byl v této chvíli ten nejkrásnější zvuk.

Nyní jsem byl zas volný a připadal jsem si zcela svobodný. Procházel jsem Nymburkem, který se mi nikdy moc nelíbil, ale nyní mi i toto město připadalo krásné. Představte si, že jsem viděl snad prvně, že tráva je zelená a že stromy kvetou bíle a ptáci zpívají. Úplně všechno mi připadalo tak nové, nádherné a nesmírně radostné a velkolepé. Připadalo mi to všechno jako chorál na krásu přírody a na oslavu svobody. Že jsem mohl zase přec jen domů. Byl jsem tolik šťasten, že zas volně jdu, zbavil jsem se balvanu strachu a úzkosti. Zase jsem se vracel do Činěvse ke svým lidem, ke svému stolu, na svoji zahradu. Všechno mi připadalo najednou tak krásné, a tak nové, hřejivé a doslova úžasné! Bylo to naprosto jiné než za jitra, všechno bylo v plnosti sváteční, byl jsem prostě šťasten. Nic jiného jsem nepotřeboval, všechno jsem nyní měl v té své svobodě. Na tyto chvíle už nikdy v životě nemohu zapomenout.

Od té doby nepokládám nic za samozřejmé – svůj domov, své přátele, svou zelenou trávu, všechny květy i ptactvo, které zpívá. Všechno je to veliký zázrak jako sám dar života. A největším darem je svoboda, k níž nás povolal Kristus, jemuž chceme svobodně sloužit.

*Převzato z knihy Důstojný pán si na důstojnost nepotrpěl
Drahoslava Bruknerová*

Mocný „politik“, který je opravdu jiný

Pilát se zeptal Ježíše: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš řekl: „Moje království není z tohoto světa“. Jan 18, 33.36

Ježíš jako „král“? Pro mnohé naivní, úsměvná, až pohádková představa. Komu kraluje? Vždyť o něj většina lidí nestojí nebo ho ani nezná. Lidé dnes nechtějí být ovládnáni, nechtějí, aby se rozhodovalo o nich bez nich. Chtějí svobodu.

Ježíš, ale říká, že jeho království je za hranicemi našich běžných představ. On svou vládu uplatňuje jinak než vlivní a mocní,

jak je známe: Ten, který stvořil vesmír a celý náš svět, k nám přistupuje, aby nám myl nohy. Prožívá odmítnutí, výsměch, ponížení a nakonec smrt. A přeci není slaboch.

Přichází, aby svrchovaně vládl v lidských srdcích, ale nechce se vlomit silou. Nechce svou vůlí potírat tu naši. Volá trpělivě každého člověka jménem. Svou mocí chce vstoupit do všeho, co znamená náš život. Není nic, co by ho nezajímalo, co by pro něj nebylo důležité. Můžeme se děsit. Je toho tolik, co si držíme jen pro sebe: svou práci, pokroucené vztahy, výchovu dětí, starost o zdraví, odpočinek, své sny, své strachy, selhání....

Nechceme, aby Bůh o nás rozhodoval. Možná vidí naše nějaké priority jinak. Třeba pro něj není zas tak důležité, jak vypadáme a kolik jsme toho zas dnes stihli. Možná nepochopí, že musíme být někdy tvrdí, mít ostré lokty, že neumíme a nechceme donekonečna odpouštět... Možná by jisté věci v našem životě označil za zbytečnost navzdory tomu, kolik pro ně obětujeme času, sil a peněz.

Možná si říkáme: „Já si prostě nemůžu dovolit, aby Bůh vstoupil do všeho v mém životě, protože bude náročný, bude chtít, abych změnil/a to špatné, přijde s novými nároky, ale já na to nemám.“

Přesto: Nebojme se ho pustit do kuchyně svého života. Má pro nás připraveno mnohonásobně víc, než si dokážeme představit a než „ztratíme“. A Boží vláda je jiná, neznásilňuje. Bůh, který přichází kralovat, nás má rád. Chce nás osvobodit od vlády strachu, sobectví, smutku, peněz, neodpuštění, závisti... a chce dát pokoj a radost.

Nepůjde to samo a hned. Do některých oblastí života budeme muset Ježíše zvat opakovaně. To proto, že nás stále blokuje strach a nedůvěra. Bůh je ale trpělivý, ani my to nevzdávejme. A zvěme ho znovu tam, kde si vládneme sami, nebo tam, kde posloucháme našeptávání jiného hlasu než Božího. Boha se není třeba bát, ať už před ním odkryjeme cokoli. Přijď, Pane se svou mocí do mého života.

Beseda o misiích

Uzávěrka příštího čísla farního listu je 23. března 2019

Změna uvedených údajů vyhrazena (nutno sledovat ohlášky). Neprodejné!
Náklady na jeden výtisk činí 10 Kč.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Nížkov, Nížkov 10, 592 12
tel.: 566 675 129, IČ: 48895661, bankovní spojení: 165081021/0300
webové stránky: www.farnost-nizkov.cz

P. Zdeněk Sedlák – administrátor farnosti: sedlak.z.v@gmail.com, 604 246 882
Vojtěch Bárta, Marie Bruknerová – šéfredaktoři farního listu
farni.list.nizkov@email.cz - email

Aneta Pokorná, Jana Vosmeková, Jaroslav Jelínek, Petra Eliášová – redaktoři
farního listu
